

[Himmelstrup.]

Sigte paa at hjælpe Handelen, dels ved at give Handelsstanden Adgang til Klagemaal ved Oprettelse af en Klageinstans med en anden Sammensætning end den, der er foreslaaet i Flertallets Indstilling, dels ved, at der er foreslaaet fastere Regler for private Vareudvekslingsaftaler. Vort Forslag gaar ud paa, at disse private Vareudvekslingsaftaler, som man fra visse Sider tillægger megen Vægt, skal kunne finde Sted, naar visse Betingelser er opfyldt, nemlig at Udvekslingen skal finde Sted i Forholdet mindst 1—1, at de skal bidrage til Forøgelse af den samlede Eksport, og at de ikke maa stride imod gældende Vareudvekslingsaftaler — saa overlades det i øvrigt til den enkelte handlende, om han er i Stand til at opfylde Betingelserne, han behøver ikke at antichambriere hos et Raad, Nævn eller Udvalg for at faa Lov til at træffe saadanne Aftaler, saaledes som Tilfældet vil blive efter den Formulering, som er givet paa dette Omraade af Flertallet i § 3, hvor der endog er stillet Krav om, at saadanne private Vareudvekslinger kun kan ske med Tilladelse af Ministeren for Handel og Industri og skal anbefales af Grosserer-Societetet, Provinshandelskammeret, Industri- raadet og Landbrugsraadet. Jeg gad nok se, hvor meget der kan komme ud af en saadan privat Vareudvekslingsaftale, naar 5 forskellige Institutioner skal give Tilladelse til den. Jeg kan derfor saa udmærket godt forstaa, at Grossisterens Sammenslutning af 1930 i en Skrivelse, som er kommet mig i Hænde, lige før jeg gik her op paa Talerstolen, protesterer herimod og siger, at det hele er uden praktisk Betydning, det bliver ganske illusorisk, fordi den Slags Transaktioner selvfølgelig skal foretages ganske prompte.

Jeg maa altsaa sige, at Handelsministeren og Flertalspartierne ikke har vist os nogen som helst Imødekommenhed i Realiteten. Paastanden herom i Betænkningens Side 3 og nu fra det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen er i Bund og Grund urigtig. Men hvorfor skulde Handelsministeren i og for sig ogsaa gøre det, naar han er i Stand til at faa en Valutalov ved Hjælp fra et andet Parti, som sikrer ham Gennemførelsen, og Gennemførelsen og Fortsættelsen af Valutareguleringen paa en Maade, som den højtærede Minister i enhver Henseende maa være tilfreds med. Det er det, der er sket ved den Overenskomst, der er sluttet mellem Regeringspartierne og Det konservative Parti, som har haft den — det skal jeg indrømme — meget vanskelige Opgave

at varetage meget forskellige Interesser, der trækker i forskellige Retninger; naar den ene Interesse vil have Importreguleringen saa omfattende som overhovedet muligt, siger den anden Interesse: vi vil have saa lidt som overhovedet muligt. Det er altsaa heller ikke lykkedes at holde Partiet sammen i denne Sag, men rent politisk er der kommet den Overenskomst, som vi nu behandler her i Dag, og hvori Forholdet faktisk er, at Ministerens Myndighed bliver den samme som hidtil; Formaaalsparagraffen bliver ogsaa ganske den samme i sit reale Indhold; Handelsministeren faar et nyt Udvalg at arbejde med til de mange, han har i Forvejen, han faar sit Nævn udvidet baade i Tal og med et Forretningsudvalg. Han faar en Klageinstans oprettet, hvori det dog er ham, der i sidste Instans afgør, om Klagen er berettiget eller ikke, idet han kun har Forpligtelse til at forelægge Sagen, forinden Afgørelse træffes, for Rigsdagens Valutaudvalg, og saa kommer der i øvrigt et lidt indviklet Listesystem, som i Realiteten ikke betyder noget. Der sker en ganske lille Forøgelse af den saakaldte absolutte Friliste, det drejer sig vist om 1 Mill. Kr. ud over de 60, der er der i Forvejen. Det tror jeg ogsaa den højtærede Handelsminister kan tage sig let. Han har jo i Virkeligheden stadig den aldeles overvejende Del af Importen i sin Haand, og denne Liste 2, som der er Tale om, og som karakteristisk nok ogsaa indeholder Varerne Halm, Hø og Hakkelse, tror jeg ikke den højtærede Handelsminister skal føle sig bekymret over; dels er den ikke meget omfattende, dels kan Ministeren i givet Tilfælde let henføre disse Varer under det ene eller det andet af de Formaal, som man fra konservativ Side anerkender skal plejes ved Importreguleringen, og saa vil han sikkert kunne faa de paagældende Varer overført til den bundne Liste. Jeg tror altsaa ikke, den højtærede Handelsminister behøver at nære særlige Bekymringer for den Forandring, der er sket paa dette Omraade.

Vi fra vor Side kan altsaa ikke se anderledes paa det, end at den Valutalov, som vi nu faar for Aaret 1935, i Virkeligheden er ganske den samme Valutalov som den, vi har haft i de nærmest foregaaende Aar. Vi mener, at det af mange Grunde er nødvendigt at begrænse Formaalet for Importreguleringen — der har vakt saa umaadelig meget Anstød, og som vi mener har Virkninger af prismæssig og almindelig erhvervsmæssig Karakter, som vi ikke anser for at være heldige — til det, som er det vigtigste og det oprindelige, nemlig det handels-